

Gdańsk, dnia 7 listopada 2017 r.

Sygn. akt D – 36/2017

POSTANOWIENIE

**Okręgowy Sąd Dyscyplinarny
Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku**

w składzie

Przewodniczący : Bożenna Czepulonis

Członkowie : Joanna Gibas - Kobierecka

Bożena Micewicz

z udziałem protokolanta : Dominiki Wesołowskiej

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu 7 listopada 2017 r. w Gdańsku odwołania [redacted] od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 8 września 2017 r. o umorzeniu dochodzenia, na podstawie art. 437 § 1 kpk, w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t. j. Dz.U. 2017 poz. 1870 ze zm.)

postanawia

1/ utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Gdańsku z dnia 8 września 2017 r. o umorzeniu dochodzenia,

2/ kosztami postępowania obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych w Gdańsku, uznając je za uiszczzone.

Członkowie składu:

[redacted signature]

Przewodniczący składu:

[redacted signature]

Sygn. akt: D – 36/2017

UZASADNIENIE

W dniu 2 grudnia.2016r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDAKTOWANO] wpłynęło pismo Sądu Najwyższego Wydziału I Cywilnego, sygn. akt [REDAKTOWANO] (przesłane przez Krajową Izbę Radców Prawnych), zawiadamiające, że postanowieniem z dnia 25.X.2016r. Sąd Najwyższy odrzucił skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w [REDAKTOWANO] z dnia 29.I.2014r., sygn. akt [REDAKTOWANO], złożoną w imieniu [REDAKTOWANO] przez radcę prawnego [REDAKTOWANO] gdyż skarga ta nie spełniała wymagań, określonych w art.424.5 § 1pkt 4 i 5 Kpc.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przy O.I.R.P. w [REDAKTOWANO], postanowieniem z dnia 23 stycznia 2017r. wszczęła dochodzenie w sprawie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez radcę prawnego [REDAKTOWANO]

W toku przeprowadzonych czynności w postępowaniu przygotowawczym, a następnie dochodzeniowym, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przeprowadziła szereg czynności mających na celu ustalenie wszelkich aspektów sprawy, zapoznała się szczegółowo z aktami spraw w Sądzie Okręgowym i w Sądzie Apelacyjnym w [REDAKTOWANO] w oparciu o które wywodzona była przedmiotowa skarga. Poddała też szczegółowej analizie wskazane w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 25.X.2016r. podstawy formalno-prawne odrzucenia skargi sporządzonej przez radcę prawnego [REDAKTOWANO] w kontekście konstrukcji skargi sporządzonej przez Obwinioną w imieniu klienta. Uwadze i ocenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego poddana też została sprawa ustalenia, czy w przypadku nieprawidłowego działania radcy prawnego doszło do wyrządzenia klientowi szkody, co mogło być stwierdzone dopiero po zbadaniu, czy w rzeczywistości istniały przesłanki do wniesienia ww. nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

W wyniku przeprowadzonego postępowania Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego postanowieniem z dnia 8.IX.2017r., sygn. akt [REDAKTOWANO] umorzyła dochodzenie w sprawie nienależytego wykonywania zawodu radcy prawnego przez [REDAKTOWANO] oraz popełnienia przez nią czynu sprzecznego z prawem i zasadami etyki radcy prawnego, polegającymi na naruszeniu interesów klienta, poprzez sporządzenie w imieniu [REDAKTOWANO] skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w [REDAKTOWANO] z dnia 29.I.2014r., sygn. akt [REDAKTOWANO] która nie spełniała wymagań określonych w art 424.5 § 1 pkt 4 i 5 Kpc., tj. o przewinienie dyscyplinarne określone w art.64 ust.1 ustawy o radcach prawnych i art.6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Jednocześnie, w punkcie 2 tego postanowienia, na podstawie art.66 ust.1 Ustawy o radcach prawnych, Rzecznik postanowiła skierować do Dziekana Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDAKTOWANE] wniosek o udzielenie ostrzeżenia radcy prawnemu [REDAKTOWANE] – po uprawomocnieniu się postanowienia.

W uzasadnieniu postanowienia Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wskazała, iż Obwiniona w sporządzonej w imieniu klienta skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sądu Apelacyjnego w [REDAKTOWANE] nie spełniła wymagań określonych w art.424.5 §1 pkt 4 i 5 Kpc. I tak:

- Nie uprawdopodobniła wyrządzenia szkody spowodowanej wydaniem wyroku, którego skarga dotyczy (art.424.5 §1 pkt 4 Kpc), poprzez nieprzeprowadzenie wywodu prawnego, który wykazałby, że szkoda nastąpiła, nie określiła postaci szkody, jej wysokości i czasu powstania, a także związku przyczynowego z wydaniem orzeczenia będącego przedmiotem skargi. Nie wskazała również dowodów potwierdzających zaistnienie powyższych przesłanek.
- Nie wypełniła obowiązku wynikającego z art.424.5 § pkt 5 Kpc, nakazującego wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a przede wszystkim spełnienie tej przesłanki powinno polegać na wykazaniu, a nie tylko wskazaniu, że nie istniały i nie istnieją żadne inne środki prawne pozwalające na wzruszenie zaskarżonego wyroku.

Radca prawny [REDAKTOWANE] w złożonych pisemnie wyjaśnieniach, wskazywała iż powierzoną jej sprawę prowadziła sumiennie i z należyłą starannością.

W efekcie przeprowadzonego postępowania, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego uznała, że radca prawny [REDAKTOWANE] dopuściła się określonego powyżej przewinienia dyscyplinarnego, jednakże w oparciu o pełną analizę okoliczności sprawy, postanowiła umorzyć dochodzenie w tej sprawie na mocy art. 322 Kpk oraz art. 17 § 1 pkt 11 kpk w zw. z art 74.1 ustawy o radcach prawnych.

Uzasadniając postanowienie o umorzeniu dochodzenia i skierowaniu do Dziekana wniosku o udzielenie ostrzeżenia, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wskazała, że nie bez znaczenia dla oceny działania radcy prawnego pozostaje okoliczność, że działając w tej sprawie Obwiniona dołożyła wiele wysiłku dla dogłębnego przeanalizowania akt sprawy swojego klienta, pomimo

trudności spotkała się z nim osobiście w areszcie, przeanalizowała jego stanowisko i działając w obronie interesów klienta sporządziła skargę o niezgodności z prawem prawomocnego wyroku.

W ocenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego w sprawie tej w rzeczywistości nie doszło do pokrzywdzenia klienta Obwinionej. Klient miał silne przeświadczenie, że jego konstytucyjne prawa zostały naruszone, uważał, że musi skorzystać z wszystkich dostępnych mu środków służących wzruszeniu niekorzystnego dla siebie wyroku. Złożenie skargi przez radcę prawnego [REDAKTOWANO] miało dla [REDAKTOWANO] duże znaczenie psychologiczne, jednakże analiza tej sprawy wskazuje, że w rzeczywistości przesłanka skargi z art. 424.5 § 1 pkt 4 kpc (powstanie szkody wskutek wydania przez Sąd orzeczenia) nie mogła być skutecznie wykazana. [REDAKTOWANO] w toku postępowania nie udowodnił żadnej z istotnych przesłanek sprawy, tj. nie wykazał szkody, w tym jej wysokości, nie udowodnił, by doszło do przewlekłości postępowania, ani też związku przyczynowego w tym zakresie.

Od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o umorzeniu dochodzenia odwołanie wniósł klient Obwinionej w tej sprawie - [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] pismem z dnia 15 września 2017r. wnosząc o uchylenie postanowienia, nakazanie kontynuacji dochodzenia i zastosowanie wyższej kary dyscyplinarnej dla radcy prawnego.

Po analizie stanu faktycznego i prawnego sprawy, Sąd Dyscyplinarny podzielił stanowisko Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego w zakresie oceny czynu Obwinionej i uznał, że udzielenie ostrzeżenia dziekańskiego jest wystarczającym środkiem dyscyplinującym radcę prawnego [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] bez potrzeby wymierzenia kary dyscyplinarnej; adekwatnym do okoliczności, w jakich doszło do popełnienia przewinienia dyscyplinarnego. Sąd Dyscyplinarny podzielił również w pełni argumentację i wywody prawne oraz ocenę działań i postawy radcy prawnego.

Z uwagi na powyższe Sąd Dyscyplinarny na podstawie art. 17 par.1 pkt.2 Kpk oraz art. 437 par.1 Kpk w zw. z art. 74.1 ustawy z dnia 6.VII.1982r. o radcach prawnych (t.j.: Dz.U. 2016r.233) utrzymał w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 8.IX.2017r. o umorzeniu dochodzenia i skierowaniu do Dziekana OIRP wniosku o udzielenie ostrzeżenia radcy prawnemu [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO]

Kosztami postępowania obciążono Okręgową Izbę Radców Prawnych w [redacted] uznając je za uiszczone.

Sąd rozpatrujący odwołanie w niniejszej sprawie jest sądem odwoławczym, zatem jego postanowienie jest ostateczne i zgodnie z normą art. 426 § 1 Kp.k. nie podlega zaskarżeniu.

Przewodniczący:

[redacted]

Członkowie:

[redacted]

[redacted]